

[Elsebeth Kock-Petersen]

været tale om nedskæringer. Så kunne forespørgerne have sagt: jamen vi ønsker, at der skal bruges endnu mere, og så kunne vi have diskuteret det.

Dertil kommer, at der jo netop, specielt hvad angår ventetidsproblematikken, som jo optager os alle sammen, i forbindelse med aftalerne med Amdsrådsforeningen er blevet udfoldet specielle anstrengelser ikke bare økonomisk, men også med hensyn til arbejdstilrettelæggelse, uddannelse osv., med henblik på at få nedsat nogle af disse ventetider.

Hvis man kunne have beskyldt regeringen eller nogle af Folketingets partier for, at de var ligeglade med, om folk skulle vente, så kunne der jo være interessante politiske diskussioner i det, men det er der jo ingen der kan sige. Vi har alle været optaget af ventetidsproblematikken, fordi vi alle ved, at noget af det værste netop kan være at gå og vente, ikke bare på grund af de smerter, man måtte have, men også på grund af den usikkerhed og utryghed, det kan skabe. Så det er vi alle optaget af.

Det, jeg synes er trist, er, at forespørgerne i den grad og udelukkende i deres forespørgsel har fokuseret på det økonomiske. Derfor ser jeg også frem til, at vi får en bredere sundhedspolitisk debat i forbindelse med ministerens redegørelse i november måned.

Jeg synes, det er synd, at man i den grad tror, at problemerne inden for sundhedssektoren udelukkende er økonomisk betingede, men jeg vil da bestemt godt medgive, at der er nogle problemer inden for sundhedssektoren. Alt er ikke lutter idyl. Masser af steder fungerer det, som det skal, og folk er glade og tilfredse og taknemlige, og det er jo også godt, men vi skal da ikke overse, at der inden for sundhedssektoren også er en række problemer. Jeg tror bare, at de i mindre grad er økonomisk begrundede; jeg tror, at det i langt højere grad har noget at gøre med informationsproblemer. Jeg tror, det har noget at gøre med, at der ikke altid mellem sektorerne er en god koordination. Jeg tror, det har noget at gøre med nogle uddannelsesproblemer på nogle områder, og det kan jo også være med til at gøre folk utrygge. Her blokerer vi for en diskussion, hvis vi tror, det bare er et spørgsmål om at ansætte nogle flere og bruge nogle flere penge, så bliver det hele nok løst. Sådan er det ikke.

Det triste ved kun at diskutere sundhedssektoren ud fra en økonomisk betragtning er, at det jo i sig selv er med til at blokere for en mere indholdsmæssig diskussion om hele sundhedssektoren. Det kan bruges – og det kan måske være meget sjovt – til at slå hinanden oven i hovedet med rent politisk herinde, men det løser ærlig talt ikke patientens, borgerens, problem, når denne står i sit konkrete møde med sundhedssektoren. Der vil det ofte være nogle andre spørgsmål, der presser sig på, nemlig noget af det, jeg nævnte før, først og fremmest omkring informationen.

Specielt hvad angår ventelister, er det også naturligt at rejse det spørgsmål – der netop ikke kun går på det økonomiske – om man ikke kan tilrettelægge tingene på en anden facon. Var det ikke muligt i langt højere grad at inddrage de privatpraktiserende læger og speciallæger med henblik på at nedbringe ventelister, men så sandelig også i det hele taget, fordi det system ofte er mindre bureaukratisk og er mere overskueligt for borgeren? Det måtte vel også være muligt at bruge og udnytte hospitalernes kapacitet bedre. Det måtte være muligt også at inddrage andet end det økonomiske, bare det at ansætte nogle flere, når vi skal løse specielt det problem, der har med ventetiderne at gøre.

Jeg ser som sagt frem til den bredere sundhedspolitiske drøftelse, vi skal have på grundlag af ministerens redegørelse i november, og jeg vil derfor slutte med nogle af de principper, vi i Venstre føler bør have en helt anderledes fremtrædende plads i denne diskussion, frem for bare diskussionen om, hvor mange flere penge der nu skal bruges og sættes af.

Jeg tror, at masser af borgere i deres møde med sundhedssystemet føler, at det hele forekommer uoverskueligt og bureaukratisk, at man ikke rigtig ved, hvor man skal henvende sig, at man bliver forvirret og utryg af, at der ofte er tale om, at man skal snakke med mange forskellige mennesker i systemet, før man i virkeligheden føler, man har fået god besked. Triste er de situationer jo også, hvor borgere kan føle, at de faktisk slet ikke har fået ordentlig besked. Jeg tror, at spørgsmålet om bedre information for at skabe større tryghed hos folk er af overordentlig stor betydning, og at nogle af de frustrationer, der kan være hos borgerne, ofte kan skyldes, at de ikke føler, de